

‘Het mocht iets minder rock-’n-roll beschaafder, intrigerender, chiquer.’

Op 11 november 2022 verschijnt ‘The Ride’, de eerste DAAN-plaat sinds 2016. Diehardfans kijken al zes jaar reikhalzend uit naar nieuwe songs. Meer dan aanleiding genoeg om uitgebreid terug te blikken op leven en werk van Daan Stuyven. Songwriter en multi-instrumentalist Isolde Lasoen, die al twintig jaar professioneel met hem samenwerkt en volgend voorjaar haar tweede soloplaat uitbrengt, mag uiteraard niet op het appel ontbreken. In het smaakvolle PIAS-gebouw te Brussel ontspint een gezellig gesprek met twee gulle rasmuzikanten.

Favoriete nummers openbaren zich pas na herhaalde luistersessies, maar op dit moment lijkt ‘16 Men’ het beste nummer van de nieuwe plaat.

Daan: ‘Serieus? ‘16 Men’ behandelt een thema dat heel vaak terugkomt in mijn werk: ik excuseer me tegenover vrouwen voor het feit dat ik niet alles kan zijn. In de plaats van simpele liefdesliedjes of breakupsongs schrijf ik proactief liedjes waarin ik ‘sorry’ zeg. ‘16 Men’ is daar een uitvergroting van, waarin ik heel genereus ben en mezelf door zestien mannen vervang (grinnikt). Ik snap haar verzuchtingen en ik ga mee in alles wat ze van me verwacht. Uiteindelijk concludeer ik dat het onmogelijk is om zestien man te zijn.’

Door de close harmony doet het erg denken aan The Commodores, The Four Tops, The Temptations ...

Daan: ‘Om het slechte nieuws zacht en smeugig te brengen, wilde ik de cynische boodschap counteren met siroop, verleiding en euforie. Het is een tribute aan Warren Zevon, waarvan ik een enorme fan ben. Hij kon heel cynische boodschappen toch uplifting brengen.’

Isolde: ‘Jij hebt dezelfde affiniteit met Nick Lowe hé?’

Daan: ‘Klopt! Die teksten zijn *dark*, cynisch, *self-deprecating*.’

Isolde: ‘Vrolijke muziek, donkere teksten.’

Daan: ‘Eén van mijn beste vrienden is getrouwd op ‘Good Year for the Roses’ van Elvis Costello. Gedurfd. Maar dat is het mooie aan muziek, ik houd er enorm van om het spanningsveld te bewandelen. Soms overwint de boodschap van de tekst uiteindelijk, voorbij het aanvankelijke cynisme. Ik ben opgegroeid met de muziek van George Brassens en Randy Newman. Prachtige muziek, ironische boodschap; een manier om te ontsnappen aan de ondraaglijkheid van het leven.’

Isolde, kom jij na de embryonale versie op de proppen met percussie-ideeën of word jij pas op het einde gevraagd om het complete nummer in te spelen?

Isolde: ‘Ik ben tijdens de demofase twee dagen komen luisteren in Daans studio in Overijse, en dan speelde ik gewoon wat ik op dat moment hoorde. Daan houdt over wat hem geschikt lijkt of knipt het volledig aan stukken.’

Daan: ‘Isolde heeft op ‘Best Days’ heel mooie drums, percussie en stemmetjes ingespeeld. Voor deze plaat heb ik heel lang op mijn eentje gewerkt, voor een plaat als ‘Simple’ was Isolde er van het begin bij en heeft ze een serieuze stempel gedrukt.’

Isolde: ‘Het hangt inderdaad van plaat tot plaat af. Hoe meer *synth based*, hoe beperkter mijn rol. Ik zal me dan live wel amuseren.’

Daan: ‘Eenmaal ik Isolde loslaat, krijg je magie. Heel harmonieus, heel straf. Maar ik moet al heel zeker zijn van mijn demo voor ik haar laat gaan, want ik ga alles ‘mooi’ vinden.’

Isolde: ‘Zelfbescherming! (lacht)’

Daan: ‘Ik kan nogal *mono-focused* zijn in de conceptie van een song, maar op een bepaald moment stopt mijn verbeelding ook. Dan is frisse input heel welkom. Maar de schets van een nummer begint altijd bij mij.’

Isolde: ‘Daan heeft me dat ook geleerd voor mijn solowerk. Zoveel mogelijk eerst zelf doen, en daarna verrassende input. Hoe meer ik zelf kan doen, hoe liever. Als het niet gaat, vraag ik hulp.’

Heb je Daan om hulp gevraagd voor jouw debuutplaat ‘Cartes Postales’?

Isolde: ‘Het is supertof om je kindje te laten horen. In maart 2023 komt mijn tweede plaat, en die heb ik ook laten horen. Maar ja, hij is dan vaak superenthousiast ...’

(Daan lacht)

Isolde: ‘... en komt soms met zotte ideeën af waar ik nooit aan gedacht zou hebben.’

Daan: ‘Voor mij is het dubbel om ernaar te luisteren, want ik wil dat Isolde zoveel mogelijk Isolde is. Doe vooral niet wat ik zeg, doe het tegenovergestelde!’

Isolde: ‘Ik hecht veel belang aan zijn mening.’

Daan: ‘Vaak is het ook gewoon muzikaal plezier. ‘Begin daarmee’, ‘zet dat wat luider’ of ‘vergroot dat wat uit’. We zijn *sparring partners* die elkaar goed kennen. Ik ben ook fan van de vrouw Isolde.’

Isolde: ‘Ik ben ook fan van de vrouw in u (lacht). Daans enige opmerking op mijn aankomende plaat was: ‘Je zingt eigenlijk te goed’. Maar ik heb wel iets aan die kritiek. Ik ben niet altijd akkoord, maar hij heeft vaak een punt.’

Daan: ‘Na twintig jaar ken je iemand op zijn donkere, moeilijke momenten - inclusief onhebbelijkheden. Dan ben je échte vrienden.’

Isolde: ‘We hebben heel veel meegemaakt. Twintig jaar samenwerken zorgt voor een heel sterke loyaliteit.’

Een plaat 'Isolde by Daan' en 'Daan by Isolde' zou ook tof zijn. Letterlijk elkaars nummers spelen.

Daan: 'Dat zou een grappige oefening zijn.'

Isolde: 'Je brengt ons op ideeën.'

Daan: 'Maar ik wil eerst nog twintig jaar samen spelen.'

Isolde: 'We hebben nog andere dingen te doen hé?'

Daan: 'We leren elkaar nog elke dag beter kennen.'

De clicktrack op 'High' doet denken aan die van 'Da da da' van het Duitse Trio.

Daan: 'Absoluut. Dat is exact dezelfde drumcomputer, de Casio VL-1. Ik koop die op rommelmarkten, je hebt heel wat varianten. In de videoclip van 'Da da da' zie je de originele beige. In 'High' wordt de drumcomputer de hele tijd gepitcht en getuned in alle akkoorden, dat kan de originele machine niet. Tongue in cheek voor de muziekfreaks, schaamteloos van toonaard veranderen.'

Hoe analoog werk jij?

Daan: 'Zeker in schetsmodus, omdat mijn computer langs alle kanten rammelt. Ik gebruik een vintage Casio, omdat mijn digitale plug-ins niet werken. Het gaat veel sneller om een oude drumcomputer voor een microfoon te houden. Ik heb 300 sporen input, maar enkel '17' werkt ...'

Isolde: 'Hij is kwaad hé!'

Daan: 'Enkel '17' werkt met een oude Sennheiser, niet eens mijn beste microfoon. Ik houd een drumcomputer voor de microfoon om sneller te kunnen werken.'

Op de uiteindelijke plaat horen we een drumcomputer voor een microfoon?

Daan: 'Jazeker. Bij mij zit er geen verschil tussen de demo's en het eindresultaat. Ik heb een eerste aanzet, maar ik gebruik alle lagen. Mijn eerste sporen blijven in de song zitten. Ik neem niets opnieuw op in de studio.'

'Morning Sun' lijkt op een vertraagd 'I Want to Break Free' van Queen.

Daan: 'Dat had ik er zelf niet in gehoord, maar ik snap wat je bedoelt. De arpeggiator-synthesizer die ik voor dat nummer wilde, heb ik helaas nooit gevonden. Een bepaald instrument niet vinden is een frustratie en een les. De goede synthesizerpartijen heb ik zelf getekend en komen niét uit synthesizers. In 'Morning Sun' heb ik een stuk laten inspelen door een toetsenist die ik al veertig jaar ken. Ik had het beter opgekuist en gebruikt, dan had het niet als Queen geklonken, maar kijk, het zal me leren (lacht).'

Grandioos dat je al veertig jaar met jouw toetsenist kan werken. In 2009 hebben The Rolling Stones 'Plundered My Soul' mét Mick Taylor afgewerkt, meer dan vijfendertig jaar na hun laatste samenwerking.

Daan: 'Mick Taylor is ongelofelijk. Mijn eerste grote concert was Bob Dylan met Mick Taylor, 1983, Schaarbeek. Als je 'Infidels' van Bob Dylan beluistert, hoor je een foute en een goede gitarist. De foute is Mark Knopfler, de goede is Mick Taylor. Geniale gitarist.'

Geen Knopflerfan?

Daan: 'Jawel, maar Knopfler is een interieurarchitect die te veel wil zeggen. Taylor is zo straf dat hij niets meer moet zeggen. Dat kunnen enkel de grootsten. Niets doen en het goed doen klinken, is de overtreffende trap. Ik ben niet tegen technisch straffe muzikanten, maar je móét niet laten horen dat je iets kan. Isolde kan ook tien keer meer dan ze laat horen.'

Isolde: 'Ik dien de muziek en zet het ego opzij. Ik probeer aan te voelen wat de muziek behoeft. Aan de drums kan *less* ook *more* zijn, maar ik speel héél veel *ghost notes* die het publiek niet opmerkt - maar die wel swing aan de muziek geven. Ik doe heel zelden boem-tsjak. Veel drive, veel swing, zonder beredeneerd te zijn. Op mijn nieuwe plaat ben ik veel meer vanuit de drum vertrokken.'

Doe je dat niet altijd? Drums als geraamte van een song?

Isolde: 'Niet per se, ik begin meestal met een baslijn. Ik weet dat ik de echte drums onder goede omstandigheden in een studio zal inspelen, dus ik begin zelfs niet aan het priegelen met een drumcomputer.'

Daan: 'Gij zijt een melodiemaakster. Gij denkt in noten, harmonieën en drama.'

'Melodiemaakster', perfect op een visitekaartje.

Isolde (lacht) 'The melody maker.'

Daan: 'Ik ben dan de iconograaf, of de iconoclast.'

Isolde: 'Ik word nu terug gekatapulteerd naar mijn jeugd. In de fanfare speelden we marsen uit een boekje genaamd 'The Melody Maker'.'

Wat was de aanzet voor de uitgeklede plaat 'Simple'?

Daan: 'Backstage in de Ancienne Belgique zei ik dat ik enkele soloconcerten wilde doen. Isolde reageerde heel droog: 'No fucking way.'

Isolde: 'Ik was ongerust!'

Daan: 'Je wilde niet dat ik het zonder jou deed en je was bereid eender welk nieuw instrument te leren bespelen. En dat heb je ook gedaan, want je speelt tien instrumenten op die plaat.'

Isolde: 'Ik heb mezelf een beetje binnen het project gewurmd.'

Daan: 'Je had 100% gelijk, want 'Daan solo' zou deprimerend en saai zijn geweest.'

Nochtans, 'Piano & a Microphone' van Prince werkte ook.

Daan: 'Ja, maar ik weet niet of ik er gelukkiger van zou geworden zijn. En ik ben héél gelukkig geworden van de 'Simple'-formule. Isolde had daar een heel warme, lyrische input. Mensen kennen Isolde als drummer, maar ze is nog tien keer straffer met harmonieën en composities.'

Isolde: 'Ik kon daar live echt al mijn facetten in kwijt. Ik speelde trompet en vibrafoon tegelijk én in een andere toonaard, terwijl mijn voeten op een bas-synthesizer stonden. Het is leuk dat er twee formules zijn, de afwisseling is muzikaal verfrissend. Als we lang met 'Simple' tourden, begon ik de rockset te missen, dus ik sta te popelen om weer met de full band te gaan spelen.'

Daan: 'Als ik het helemaal alleen had gedaan, was het een narcistische, mannelijke trip geworden. Jouw inbreng gaf een mooi evenwicht.'

Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?

Daan: 'Ik zat in een liveformule die niet werkte, en ik moest een nieuwe band verzamelen. Ik wilde vanuit mijn ervaring met Dead Man Ray niet opnieuw in een volledig mannelijke backstage zitten. Het mocht iets minder rock-'n-roll, beschaafder, intrigerender, chiquer. Op en naast het podium hadden we een dame nodig.'

Isolde: 'Hij had gehoord dat er in Gent een vrouwelijke jazzdrummer zat.'

Daan: 'Iemand tipte me Isolde, maar ik zocht vooral karakters. Aangename mensen, geen onmogelijke ego's. Je spendeert zoveel tijd op de baan, dat ik wilde weten wat voor figuur ze was.'

Isolde: 'In die periode was ik met jazz bezig in Gentse groepjes en begon ik aanvragen te krijgen. Vive La Fête en Tom Barman hadden al gebeld. Ik vond het natuurlijk de max dat deze mensen vroegen of ik auditie wilde doen, maar mijn buikgevoel zei me dat ik op dat moment geen exclusiviteit wilde. Ik was ook bang dat mijn studies in het gedrang zouden komen. Toen kreeg ik telefoon van Daan. Met hem spelen leek haalbaarder qua combinatie, omdat er van touren in het buitenland nog geen sprake was.'

Wat trok je over de streep?

Isolde: 'Het gezamenlijk gevoel voor melancholie en mineur in de muzikale progressies. Daan heeft me een beetje opgevoed wat betreft Franse muziek. Door *backing vocals* te doen bij zijn Franse nummers, begon ik complimenten te krijgen. Blijkbaar deed ik luisteraars denken aan Françoise Hardy en Jane Birkin, waardoor ik gepusht werd door publiek en collega's om eens zelf iets in het Frans te proberen.'

Jarvis Cocker zei 'Ik zet je uit de band als je niets solo gaat doen' tegen Richard Hawley. Is het bij jou ook zo gegaan?

Isolde: 'Ik heb altijd de *goesting* gehad om zelf iets te componeren, maar het was nooit het doel. Er was zeker geen plan, het is per ongeluk gegaan. Op een dag kwam de zangeres van The Ideal Husband niet opdagen in de Charlatan in Gent, en ik zei: 'Geef mij die teksten, ik zal wel zingen'. Het werd een toffe avond, iedereen complimenteerde me, en het gaf me vertrouwen in mijn zangkwaliteiten. Daarna vroeg 'Te Gek!?' me om een nummer te componeren, dat werd 'Aluminium Folie'. Na ons eerste optreden op een tuinfeest, vroeg iemand of we wilden komen spelen in Hoboken.'

Frank Sinatra?

Isolde: 'In Hoboken waren er weer toffe reacties, en de bal ging aan het rollen. Maar ik wilde niet alleen covers spelen, dus ik ben zelf beginnen schrijven. Daan en Absynthe Minded zijn een cadeau qua zekerheid. Niets hangt af van mijn soloproject. Dat gaat niet alleen over rekeningen, maar ook over relevantie en zichtbaarheid.'

Daan: 'Voor mij is het ook een zegen dat je dat allemaal doet. Daardoor is mijn rol nooit verstikkend. Anders zou je het mij kwalijk nemen dat ik jouw zelfontplooiing in de weg sta. Ik vind het zalig dat je jezelf ontplooit. Hoe meer, hoe beter.'

Isolde: 'Zeer schoon.'

'Berchem' van Dead Man Ray blijft een ijkpunt in de Belgische rockgeschiedenis. Hoe ben je naar de elektronische muzikant van 'Bridge Burner' geëvolueerd?

Daan: 'Mijn solowerk was nodig om Dead Man Ray te laten overleven. Zoniet zou ik alle zotte dingen in Dead Man Ray hebben willen stoppen en zou de band ontploft zijn. Binnen Dead Man Ray schrijven wij alle nummers samen en moest ik niet aankomen met té elektronische popsounds. Ik had ideeën en goestingen die niet binnen de band pasten.'

Hebben ze jou dat ooit kwalijk genomen?

Daan: 'Integendeel. Mijn eerste plaat 'Profools' is uitgekomen op Rudy's label. Rudy was de eerste om iedereen aan te sporen andere richtingen en andere genres te gaan verkennen. Het was een logische, gezonde evolutie.'

Isolde: 'Het is mooi dat je mekaar kan aanzetten om je ding te doen. Daan heeft dat bij mij ook gedaan. Het mag geen pijnpunt worden.'

Daan: 'Het leek me logisch, ik wilde jou stimuleren.'

Isolde: 'Maar niet louter solo. Laat me niet kiezen. Het is belangrijk dat ik de beide kan doen.'

Daan: 'De minste rem van mijn kant zou contraproductief zijn geweest.'

Isolde: 'Dat was zelfs geen issue.'

Daan: 'And it'll never be.'

Is jullie verhouding twintig jaar later anders?

Daan: 'Het respect was er altijd, los van wat we bereiken. Als Isolde een cover van 'The Four Horsemen' uitbrengt, is mijn eerste reactie: 'Yeah, that's my girl'. Dan ben ik fier.'

Isolde: 'Zijn eerste reactie was: 'Gij zijt zot! Wat hebt gij nu gedaan? Hebt gij écht dat gecoverd?' (lacht) Dan merk ik dat ik hem toch nog af en toe kan verrassen.'

Daan: 'Op zo'n momenten besef ik nog meer hoe gezegend ik ben om met zo'n muzikanten te mogen spelen.'

Isolde is al lang niet meer 'de drummer van Daan'.

Isolde: 'Ik wil dat altijd blijven, maar niet énkél dat. Mensen hebben graag hokjes. 'Da's die van Daan', ik vind het niet eens erg als ze dat zeggen. Ik fluister dan altijd: 'Maar ik doe ook ander dingen, hoor.'

Daan: 'Alle muzikanten in de band hebben hun statuut overstegen. Jeroen Swinnen móét al lang niet meer bij mij spelen, die is internationaal fenomenaal bezig. Mijn muzikanten kunnen in Frankrijk touren met de allergrootste namen. Ik heb *chance* dat ze nog terug willen komen naar België om wat optredens met ons te doen.'

Isolde: 'Dat bedoel ik met die wederzijdse loyaliteit.'

Daan: 'Wat wij hebben, is iets heel moois.'

Op Isoldes nieuwe plaat staat een parlando ingesproken door Daan. Heb je getwijfeld om hem te vragen?

Isolde: 'Nee, ik had er gewoon eerst niet aan gedacht! Er staat een duet op mijn plaat en daarvoor had ik aan Daan gedacht, maar dat leek dan weer te voor de hand liggend. Tony van het label stelde voor om de parlando door een man te laten doen. En dan was het *obvious* dat het Daan moest zijn. Eerder dacht ik dat ik die speech aan mezelf moest vertellen. Met Daan vielen de puzzelstukken op hun plaats. Ik heb het duet uiteindelijk met Bertrand Burgalat opgenomen. Hij is de architect van de Air- en Daft Punk-sound.'

Hoe begin jij aan een nummer, Daan? Is dat eerst muziek, dan tekst, vice versa, of alles door elkaar?

Daan: 'Een titel en een sfeer. Zoals een reclamespotje dat twee seconden duurt, meer tijd heb je niet om het uit te leggen. Titel, tempo en toon heb ik meteen, de tekst komt helemaal op het einde. Een nummer dat begint te veranderen, smijt ik weg. 'Swedish Designer Drugs', mijn eerste hit, heb ik op alle mogelijke manieren proberen kapot te maken. Drie breaks, moeilijke akkoorden, een te lange titel, een speelduur van meer dan vijf minuten ...'

Isolde: 'De tekst gaat nergens over.'

Daan: 'Zo veel mogelijk in mijn eigen voeten geschoten. Het is een wonder dat het nummer het daglicht heeft gezien.'

Heb je ooit reactie uit Zweden gehad?

Daan: 'Ja! Ik zat om drie uur 's nachts in 'L'Archiduc' in Brussel naast een blonde vrouw. Ik vroeg haar: 'What do you do for a living?' en zij zei: 'I'm a singer'. Ik antwoordde met: 'Me too, but I gotta go home'. Achteraf bleek het de Zweedse Robyn te zijn. Gemiste kans om haar 'Swedish Designer Drugs' te laten inzingen.'

Bedankt voor jullie tijd, en veel succes met de plaat.